

KIŞ MASALI II

#direnAşk

Esra Barın

 epsilon[®]

Yarım kalmayacak hayaller kuruyorum ben. Kendimi bildim bileli sınımsız tutunduğum şeyler var. Bunları gerçekleştirmem için ilk adıma atmamı nasip ettiği için, önce Allah'a şükürler olsun. Her şey nasip derim, hep nasipse diye yola çıkarım ben. İçimden gizliden gizliye ettiğim duadır, duyan da var, biliyorum. Bin şükür...

İlk kitapla gördüm ki, yanımda olan ve mutluluğuma ortaklık eden çok insan var. Hepsine gönülden teşekkürler. Bir insanın kitabını anne babasının, halasının teyzesinin okuması inanılmaz bir gururmuş. Benimle gurur duyduklarını söylediklerinde hissettiğim şeyin tarifi yok. Benim adıma mutlu olan, gurur duyduklarını sesleriyle bile bana hissettirebilen teyzelerim, çok teşekkürler. Kitabımı alıp heyecanla okuyan, bana resmini gönderen, iyi dileklerini eksik etmeyen halalarım da çok teşekkür ederim. Bütün aileme, yakınlarıma, kuzenlerime, onların eşlerine ve çocuklarına teşekkür ediyorum. Benimle bu heyecanı paylaşmanızdan ve mutluluğumla, başarımla mutlu olmanızdan kıymetli bir şey yok. İyi ki varsınız.

Sonra güzel iş arkadaşlarım... Benim bir ailem var, kocaman. Düşünün, ilk kitap, insanın içinde bir sürü soru var, endişe var, kaygı var, bir yandan mutluluk var. Ve bu endişeleri de korkuları da bir anda "Yanımdayız" diye alıp götüren güzel insanlar var. Bana çalıştığım şirkette bir imza günü düzenlediler. Mutluluğun vücut bulmuş hali oldum. Böyle güzel şeyler düşünmeleri, bana bu kadar değer vermeleri o kadar kıymetli ki, hepsine ayrı ayrı teşekkür ediyorum. İyi ki GKN Driveline Eskişehir ailesinin bir üyesiyim. Çalıştığımız yer aslında farkında olmasak da hayatımızın en büyük kısmını etkileyen yerdir. Ben şanslıyım, hem de çok. "İyi ki..."

Kitap çıktığında, imza günü olgusuyla tanıştım. Hayatıma, ömür boyu unutamayacağım anılar katan günler. Çünkü beni tanımadan da seven insanlarla buluştum, kucaklaştım. Gözleri dolu dolu, heye-

candan titreyerek gelip bana sarılan güzel okurlarım, size de teşekkür ederim. Beni yalnız bırakmadığınız için. Sizi tanımak çok değerli...

Benim, okurlarımdan daha doğrusu kardeşlerimden oluşan küçük bir topluluğum var. Onlarla hep irtibat halindeyiz. Ne olsa destek oluyorlar, benimle üzülüp benimle seviniyorlar. Burakhan, Eliflerim, Esmâ, Havva, Leyla ve Şerife Gül, onlara da çok teşekkür ediyorum. İyi ki benim yanımdalar. Hep de olsunlar.

Dostlarım... Yeri doldurulamayacak güzel dostlara sahibim. Asla yalnız hissetmiyorum kendimi, ne olsa yanımda olacaklarını bildiğimden. İmza günlerinde gülümseyen yüzleriyle, uzaktan da olsa güzel dilekleriyle bana destekler. Uzakta olmak engel değil zaten. Almanya'da olması bile sorun değil mesela dost kalabilmek için. Önemli olan şeffaf kalabilmek, önemli olan iyisiyle kötüsüyle sevebilmek... Bütün dostlarıma teşekkür ederim, beni bu kadar çok sevdikleri için.

Sonra ailem... En başta babama teşekkür ederim, benimle mutlu olduğu için. İlginçtir, ben babama ilk imza günü olana kadar kitap yazdığımı da kitabın çıkacağını da söylememiştim. O da 7 Kasım 2015'te öğrendi. Sonrası benim için çok ilginçti, tuhaf bir heyecan. Ama ben onun benim adıma ne kadar mutlu olduğunu ve kendi adına da ne kadar gururlu olduğunu biliyorum. Baba, insanın arkasını yasladığı dağdır. Ben hiçbir şeyden korkmuyorsam, babam sayesinde... Allah eksikliğini göstermesin.

Annem, abim ve kardeşim de benimle bu yolda gönülden destekle beraberler. İyi ki böyle bir ailem var diyorum. Aile şanslıdır, güçtür, huzurdur. Çok şükür.

Ve kitabımı okuyan herkes... Gerek daha önce yazdığım platformda, gerekse ilk kez tanışıp kitabımı okuyan herkese çok teşekkür ederim. Çok güzel geri bildirimler aldım, bu kitabı heyecanla bekleyenlerin heyecanı beni de sardı. Oğullarına ikinci kitabın ne zaman çıkacağını benden öğrenmesi için baskı yapan güzel teyzelerim, bana sosyal medyadan ulaşan ve kitapla ilgili güzel dileklerini paylaşan güzel arkadaşlarım, biz bu kitaptan çok şey öğrendik diyen güzel kardeşlerim, hepimize kocaman teşekkürler.

Yolumuz uzun nasipse. Benimle kalın yol arkadaşlarım...

BÖLÜM 1

3 AY SONRA

Hayatım düzene girmeye başlamıştı yavaş yavaş. Hatta eskisi gibi canım da acımıyordu. Dayanılır hale gelmişti olanlar ve ben daha keyifli olmaya başlamıştım günden güne.

Bunun, Gülçin'in üniversiteyi İstanbul'da kazanıp bizim yanımıza yerleşmesiyle de yakından ilgisi vardı. Hep hedeflediği gibi İstanbul'da Eczacılık Fakültesi'ni kazanmıştı. Alp de aynı üniversitenin Endüstri Mühendisliği bölümünü. İkisi de aynı şehirde yaşamının mutluluğu içindeydiler.

Beril, Efsun ve ben artık okulun ayrılmaz üçlüsü olmuştuk. Beril eski arkadaşlarıyla çok fazla görüşmüyordu. Zaten sırf insanlara korkulacak kız imajını vermek için onlarla takılıyordu ve artık buna gerek kalmamıştı.

Eski arkadaşları Beril'i onlardan benim uzaklaştırdığımı düşünüyor ve bunu da her fırsatta bana duyurmak için uğraşıyorlardı. Bir gün tuvalette yalnız olduğum bir anda üçü birden içeri girdiler. Bana laf atmaya ve küçük çaplı hakaretler etmeye başladılar. Sonunda Ali üzerinden kışkırtmalarına dayanamayıp kavgaya başladım. Üçü beni neredeyse dövecekken sınıftan birkaç kız içeri girip bizi ayırdı. Saçım başım çok kötü dağılmıştı, zil çaldığı için tam toparlanama-

dan sınıfa gittim. Efsun ve Beril ne olduğunu sorunca çaresiz anlattım. O gün okul çıkışımız bir olaydı. Beril, ben, Efsun ve birkaç kız daha diğerlerinin yolunu kestik. Onları biraz tartakladıktan sonra benimle bir daha uğraşmamaları konusunda iyice uyarıp bıraktık. Hayatımda ilk kez böyle bir şey yapmıştım ve inanılmaz eğlenceli gelmişti.

“İnanamıyorum ya, birilerinin yolunu kesip tehdit ettim!” dedim kahkaha atarken. Beril ve Efsun da benimle birlikte gülüyorlardı.

“Bir daha seninle uğraşmazlar. En önemlisi de canımı acıtamazlar,” diyen Beril’in gözünde, bana gerçekten ne kadar değer verdiğini görmüştüm. Akşam ablamla Gülçin’e olanları anlatınca Gülçin’in çok hoşuna gitti ama ablam biraz endişelendi. Benim psikolojik sorunlarım yüzünden yoldan çıktığımı düşünüyordu sanırım.

Psikoloji demişken, mezarlıktaki olayın benzerini İstanbul’a döndüğümde de yaşadım. Gülçin’le evde otururken Facebook’a bakıyordum. Aklıma Ali’nin hesabı geldi ve aradım. Ama yoktu, kapatmıştı hesabını. Ya da beni engellemişti. Bunları düşünürken yine nefesimin sıkıştığını hissettim, soğuk terler dökmeye ve titremeye başladım. Başım ağrımaya başladı, düzgün nefes alamamaktan başım dönüyordu. Ben iyice kötü olunca Gülçin Çınar’ı çağırdı ve beni hastaneye götürdüler. Doktor daha önce benzer bir durum olup olmadığını sorunca Gülçin de Kayseri’de olanları anlatmış. Doktor yaptığı testlerde bir rahatsızlık bulamayınca durumun psikolojik olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemiş ablama.

“İkinci kez tekrar etmesi bu düşüncemi güçlendiriyor,” deyince ablam ilkinin ne zaman olduğunu, nasıl olduğunu Gülçin’i sorguya çekerek öğrendi. Çok üstüme gelmedi ama ne kadar endişelendiği belliydi. Sonra da doktorun önerdiği bir psikiyatra gittik ve terapilere, ayrıca ilaç tedavisine başla-

dık. İlaçlarım çok ağır değildi, sadece daha kolay uyumamı ve adaptasyonumu sağlıyordu. Geçmişini düşünmekten de terapiler kurtarıyordu beni. Terapistimle konuştuğunda kendimi daha güçlü hissediyordum. Aslında terapiler ve ilaçlar bana iyi şeyler çağırılmazdı ama bu defa itiraz etmedim onlara. Ali'nin yokluğunu hiçbir şekilde içimden atamıyordum, her yerde onsuzluk vardı ama en azından kendime eziyet etmekten vazgeçmiştim destek almam sayesinde.

Ablamın düğününe az kalmıştı, yakında evleniyordu. Onun düğün hazırlıklarına yardım ediyorduk Gülçin'le birlikte. Gülçin'in İstanbul'a gelmesi muhteşem olmuştu. Her şey daha iyiydi benim için. Hafta sonları Çınar & Beril, Efşun & Timur, Gülçin & Alp ve ben birlikte bir şeyler yapıyorduk. Arada ben kendimi tek hissetmeyeyim diye Çınar, Ozan'ı da çağırıyordu. Ozan konserine gittiğimiz grubun fırlama olan üyesiydi. Onunla birlikte çok gülüyordum ve Çınar da sırf bu yüzden onu davet ediyordu. Ozan gerçekten çok neşeli bir çocuktur. Sürekli komik ve eğlenceli bir şeyler anlatıp keyiflendiriyordu bizi. İtiraf etmeliyim ki onun geldiği zamanlarda kendimi daha iyi hissediyordum. Çünkü üç giftin arasında tek kaldıkça ister istemez aklıma Ali ve yaptıkları geliyordu. Sonra da hapların dozunu iki katına çıkarmak zorunda kalıyordum.

Bir akşam Gülçin'le yemek yiyorduk mutfakta. Ablam Ferhat'la alışveriş yaptığı için henüz gelmemişti. Odamdan gelen telefon sesine koştum. Arayan bilmediğim bir sabit hattı.

“Efendim?” diye açtığımda karşımda tanımadığım bir adam konuşmaya başladı.

“İyi akşamlar, Sinem Hanım mı?” deyince, sakın ve nazikçe “Sinem değil Sinemis beyefendi. Buyurun?” diyerek düzelttim.

“Özür dilerim Sinemis Hanım, ben sizi hastaneden arıyorum,” dediğinde nefesim durdu.

“Ablam!” diye feryat edince Gülçin de koşarak yanıma geldi.

“Şey, Şahika Ataman neyiniz oluyor?” sorusunu duyunca durdum bir an. Sonra kendimi toparladım.

“Bir yakınım. Ne oldu, ona bir şey mi oldu?”

“Kendisi yüksek tansiyona bağlı beyin kanaması sebebiyle hastanemize getirildi. Yardımcısı sizin adınızı verdi bize ve telefon numaranızı. Ailesinden önce sizi aramamızı istedi. Gelebilir misiniz? Hastanın durumu kritik.”

“Hangi hastane?” diye sordum. Sonra da çantamı alarak Gülçin’e durumu anlattım, Alp’i aramasını ve Ali’nin ailesine haber vermelerini istedikten sonra evden çıktım. Güvenlikten bir taksiye binip hastanenin adını söyledim ve ablamı arayıp Şahika Hanım’ın durumunu haber verdim.

Hastaneye geldiğimde koşarak içeri girdim. Görevliden Şahika Hanım’ın nerede olduğunu öğrenip hızla oraya koştum. Sadece yardımcısı vardı orada.

“Sinemis Hanım!” dedi yaşlı gözlerle.

“Nasıl durumu? Bilgi verdiler mi?” diye panikle sorunca daha çok ağlamaya başladı.

“Sen... Seni görmek istiyordu. ‘Gelse keşke’ deyip duruyordu. Fenalaşınca da seni andı hep, ‘Çağır gelsin’ dedi. Ama göremiyor şimdi seni, bak orada öylece yatıyor,” dediğinde cama yaklaştım. Zavallı kadın her şeyden bihaber, soluk yüzüyle yatıyordu öylece.

Yardımcısıyla beraber oturup beklemeye başladık. Biz beklerken Ali’nin annesiyle babası da geldiler. Aramızda geçenlerden sonra bana selam vermemeyi seçmişlerdi. Babası doktoru bulmalarını istedi adamlarından, annesi de Şahika Hanım’ın yardımcısını ablukaya aldı ve bilgi almaya çalıştı. Nedense bu insanların üzüntüsü bana samimi gelmemişti.

Doktor yaptığı açıklamada Şahika Hanım’ın tansiyonunun çok yükseldiğini, bu nedenle beyne giden bazı damarların

fazlaca zarar gördüğünü, şu anda gözlem altında tuttuklarını ve aralıklı olarak testlere devam edip gidişatı göreceklarını, hayati tehlikenin bulunduğunu ve beklemekten başka yapacak bir şeyimizin olmadığını söyledi. Dua etmekten başka yapabilecek bir şeyimiz ne yazık ki yoktu, şimdilik...

“Senin burada beklemene gerek yok kızım, bir buradayız artık,” diyen Hikmet Bey’e öyle bir öfkeyle baktım ki bir an söyledikleri yüzünden tereddüt yaşadı.

“Benim burada olmamı anneniz istemiş, yardımcısına sorabilirsiniz isterseniz. O uyanana kadar da buradan gitmeyeceğim!” dediğimde başka bir cümle kurmadı. Kurarsa cevabını alacaktı, biliyordu.

Otuz altı saat olmuştu Şahika Hanım hastaneye geleli. Küçük iyi işaretler dışında durumunda bir değişiklik yoktu. Ali’nin annesi ve babası birkaç eşya almak için ve anlamadığım başka birkaç nedenden dolayı evlerine gitmişlerdi. Onların gitmesini fırsat bilerek yoğun bakım hemşiresini zorla da olsa ikna ettim ve Şahika Hanım’ın yanına girdim. Onun beni yanında hissetmesini istiyordum. Üzerime yoğun bakım kıyafetlerini giyip içeri geçtim ve usulca yanına yaklaştım.

“Ben geldim Şahika Hanım,” dedim fısıltıyla. “Beni görmeyi çok istemişsiniz, yanınıza geleyim istemişsiniz ama ben bilemedim bunu. Sizi görmek istemediğimden değil, sizi üzmemek için gelmedim. Bana bakınca torununuzdan kalan enkazı görür de üzülürsünüz diye gelemedim size. Ama sizi çok seviyorum, siz benim için çok kıymetlisiniz. Şimdi sizi böyle yataklarda yatarken görmek çok zor benim için. Ben sizin, beni güler yüzle karşılayan halinizi özlüyorum. Böyle sessiz sessiz yatmanıza alışamadım. Alışamam da... Lütfen gözlerinizi açın, bana ‘Hoş geldin kızım’ deyin, ben de size sıkı sıkı sarılayım. Ne olur bizi bırakıp gitmeyi aklınızdan bile geçirmeyin!” derken yaşlardan görmeyen gözümü yoğun bakım kıyafetiyle sildim.

“Bu kadar yeterli, sonra yine gelirsin, ben yardımcı olurum ama Şimdi yakalanmadan ıkman lazım,” diyen melek gibi iyi kalpli hemŐiremin sözünü dinleyip çıktım oradan. Üzerimi deęiŐtirdim ve yeniden camın dışında kalıp beklemeye başladım.

Sessizce eski günleri hayal edip bekliyordum, Şahika Hanım’dan iyi bir haber alayım diye içimden dualar ediyordum ki doktoru gelip odasına girdi. Heyecanla onlara bakarken ellerinde Çok aleti ya da Şahika Hanım’ın yüzüne örttükleri bir çarŐaf görmediğim için Őkrettim. Doktor ıktığında, “Bir gelişme mi var?” diye sordum heyecanla.

“Evet, iyi geliŐmeler var. Biraz daha normale dönüyor değerler. Hastamız uyanmaya karar verdi sanırım,” deyip gitti doktor. O gidine ben de arkada kalan hemşireye sarıldım sımsıkı. Şahika Hanım’ın iyileŐmeye dönmesi beni çok mutlu etmiŐti.

“Senin onunla konuŐman iŐe yaradı bak!” dedi hemşire bana moral vermek için.

“İnŐallah daha da iyi olacak!” deyip onu gönderirken koridordan gelen kalabalığa kafamı evirmemle donup kaldım. Grdklerimle Őoka girmiŐtim. KarŐımdaydı, bana doğru yürüyordu. Ali’ydi...

Annesi ve babasıyla beraber bana doğru gelen kiŐinin Ali olduğuna inanamıyordum. Onunla karŐılaŐacaęım anı öyle çok hayal etmiŐ, ona söyleyeceğim sözleri o kadar çok kendime tekrar etmiŐtim ki... Ama Şu an sadece olduğum yerde durup ona bakıyordum. Beni görünce onun da adımları yavaŐladı. Bense kendimi toparlayıp koltukta duran çantamı aldım ve arkamı dönüp yürüdüm. Onun bana bakmasına, benimle konuŐmasına dayanabilecek durumda değildim.

Hızla oradan uzaklaŐıp kendimi hastanenin bahçesine attım. Bulduğum ilk banka oturup telefonu elime aldım ve Gülçin’i aradım. Gülçin telefonu aınca, “Geldi...” dedim

ve daha fazla konuşmadan hıçkırıklara boğuldum. Öyle çok ağlıyordum ki nefes alamıyordum. Başımda yine o benzer ağrı belirdi, beynim uyuşmaya başladı ve gücümün çekildiğini hissettim. Sonunda giderek karanlıklaşan görüntüm tamamen siyaha döndü ve ben de içinde kayboldum.

Uyandığımda beyaz bir odadaydım. Hastane odası... Koluma bağlanmış bir serum ve uyuşmuş bir kafaydı o an gördüğüm ve hissettiğim... Gözlerimi yavaşça aralayıp etrafta neler olduğunu anlamaya çalıştım. Sonra ablamı gördüm ve yanında Ferhat'ı.

“Abla?” dedim çatallı çıkan sesimle.

“Canım!” deyip yanıma geldi. “İyi misin?”

“Ne oldu bana?”

“Bilmiyoruz canım. Doktorunla konuşamadık daha. Sen hatırlıyor musun neler olduğunu?”

“Bahçedeydim ben, sonra yine nefes alamamaya başladım. Sonrasını hatırlamıyorum.”

“Tamam, düşünme sen bunları, kendini de zorlama,” dedi. Ben de başka cümle kurmadım.

“Biz doktoruna bakalım,” diyerek odadan çıktılar. Onlar çıkar çıkmaz da Gülçin geldi.

“Canım... Çok korkuttun beni!” diyerek yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu.

“Ali geldi...” dedim.

“Biliyorum. Onun yüzünden oldu değil mi? Zaten onun yüzünden başlamadı mı bu krizler!” diye hiddetlenince, “Gülçin ya!” diyerek onu durdurmak istedim. Gücüm yoktu bu tartışmayı yapmaya.

“Ne Gülçin? Ne? Yalan mı söylüyorsun? Bir şey mi dedi sana? Kötü bir şey mi söyledi de sen bu hale geldin?” diye öfkeyle konuşmaya devam etti. Ali'ye o da çok kızgındı çünkü.

“Hayır. Tek kelime konuşmadık. Zaten ben onu görünce uzaklaştım.”

“Bahçeye çıktın, orada da fenalaştın değil mi?”

“Aynen...”

“Uğursuz ne olacak! Gitmesi ayrı dert, gelmesi ayrı dert!”

“Gülçin tamam, uzatma konuyu. İyiyim ben. Şu serumu çıkarmama yardım et, kalkacağım,” dediğimde Gülçin gözle-rini faltaşı gibi açtı.

“Katiyen olmaz! Bitmeden çıkaramazsın!”

“Öf! Bitmek üzere işte, çıkar şunu, daraldım!” diye Gül-çin’le mücadele ederken odaya ablam ve Ferhat’la beraber beyaz önlüklü genç bir doktor da girdi.

Gülçin, “Oh çok şükür geldiniz. Bu deli, serumu çıkar-maya çalışıyordu!” deyince doktor bana kaşlarını çatarak bak-tı.

“Olmadı şimdi. Serumdan ne istiyorsunuz?” deyip yanı-ma geldi hemen.

“Sıkıldım!” dedim huysuz bir çocuk gibi.

“Farkındayım ama en fazla yarım saatlik bir serum kalmış. O da bitsin, çıkaracağım. Bir şeyiniz yok zaten. Uykusuzluk ve dengesiz beslenmeden kaynaklanıyor diye düşünüyoruz bu durum. Kilonuz da çok az,” deyince hemen savunmaya geçtim

“Kilomdan memnunum aslında!” deyince kaşlarını kaldı-rıp baktı bana.

“En son ne zaman tartıldınız?”

“Bilmem. Hatırlamıyorum...”

“Çok güzel. Serum bittiğinde kilonuza bakacağım. Vita-min ve kan değerleriniz çok düşük. Bu da sizi dirençsizleş-tiriyor. O yüzden de en ufak bir sarsıntıda bu semptomlar oluşuyor. Sizi bir süre gözlemleyeceğim.”

“Ben burada yarım saatten fazla yatmam!” dedim onun sıraladığı teşhislerden bunalarak.

“Yatacaksınız demedim ki. Bazı vitamin, mineral ve demir desteği olan ilaçlar vereceğim. Önce haftalık olarak, sonra

duruma göre de aylık olarak takip edeceğim,” diye açıklama yaptı hemen.

“Yandık o zaman!” dediğinde gülümsedi.

“Biraz sıkıcı olacak ama sonra her şey iyi olacak, bana güvenin,” dediğinde cevap vermedim. Benim eksik olan tek şeyim huzurdu. Sadece canım yanıyordu ve bunun vitaminle, mineralle ilgisi yoktu. Ama illa ki tıp dilinde bir tanı koymalıydılar.

Yarım saatten fazla süren serum nihayet bittiğinde ben de özgürlüğüme kavuştum. Ayağa kalkıp ayakkabılarımı giydim hemen.

“Nereye?” diyen soran ablama Şahika Hanım’a bakacağını söyleyince biraz gerildi.

“Sinemis, sonra gitsen?”

“Olmaz. Kaç saattir buradayım. Fenalaşmadan beni görmek istemiş kadın. Uyanınca da beni görsün istiyorum.”

“İyi, tamam. Ama bak kötü olursan seni bu yataktan bir daha asla çıkarmam!” diye ciddiyetle beni uyarın ablama, “Anlaşıldı,” dedim ve odamdan çıktım. Kaçınıcı katta olduğumuzu koridoru temizleyen kadına sorup yoğun bakımın yolunu tuttum. Asansörden inip yoğun bakımın önüne gidince Ali’yi gördüm ama bakmadım. Şahika Hanım’ın yardımcısı oradaydı, hemen ona yöneldim. Neyse ki Ali’nin annesiyle babası yoktu etrafta.

“Nasıl durum, bir gelişme var mı?” diye sorunca kadın ayağa kalkıp bana sarıldı.

“Biraz daha iyiymiş, sen nasıl oldun? Çok korkuttun bizi!” dedi.

“Benim bir şeyim yok, merak etmeyin.” diye kadınla konuşurken Ali yanımda bitti.

“İyi misin?” dediğinde yüzüne bile bakmadan ters tarafa dönüp camlı bölmeyle yanaştım. O arada bana yardım eden hemşire de yanımdan geçti.

“Bir dakika!” dedim arkasından. Beni görünce gülümsedi.

“A, merhaba. Sen iyileştin mi?” diye sorunca bu hastanede haberlerin ne kadar çabuk yayıldığını anlamış oldum.

“İyiyim, küçük bir baygınlıktı. Şey... Ben yine girsem olur mu?” diye sorunca etrafa bakıp sonra da sessizce onu takip etmemi söyledi. Ben de peşinden yürüyüp yoğun bakımın kapısından girdim. Üzerime yine aynı kıyafetlerden giydirip beni Şahika Hanım’ın yanına soktu. Usulca yaklaşıp Şahika Hanım’ın elini tuttum ve kısık sesle konuşmaya başladım.

“Merhaba, ben geldim yine. Birkaç saattir ortada yoktum ama küçük bir rahatsızlık geçirdiğim için beni zorla dinlendirdiler. Merak etmeyin ama, gayet iyiyim. Sizden ayrı duramadım. Ama siz hâlâ uyuyorsunuz. Bu durum beni çok üzüyor biliyor musunuz? Doktor bana kendime iyi bakmadığımı, bu yüzden hastalandığımı söyledi. Ben de ona, Şahika Hanım olsa bana iyi bakar, iyileştirirdi, o güzel yemeklerinden yapar, vitamin depolardı bana, dedim. Ama siz hâlâ uyanmadınız. Ben de kendime bakamıyorum işte. Lütfen uyanın, size ihtiyacım var,” deyip yanağına bir öpücük bırakıp arkamı döndüm. Tam çıkıyordum ki kulağıma çok az gelen bir ses duydum. Arkamı dönüp baktığımda Şahika Hanım’ın elinin kıpırdadığını gördüm. Evet, uyanıyordu! Yeniden yanına gidip beklemeye başladım. Eli biraz daha hareket etti, sonra gözkapakları oynamaya başladı ve sonunda gözlerini açtı.

“Merhaba!” dedim gülümseyerek.

“Kızım...” derken sol gözünden yana doğru bir yaş aktı.

“Beni o kadar özlemişsiniz ki, naz yapmak için hastalanmışsınız. Ama bilseydim bu kadar özlediğinizi gelirdim. Buna hiç gerek yoktu,” dediğimde elini tutan elimi sıktı.

“Ali?” dedi bana soru sorar gibi.

“Geldi, dışarıda,” dediğimde hafif de olsa tebessüm etti.

“Çağırayım mı?” diye sorunca başını hafifçe salladı. Ben

de ona veda edip yeniden geleceğimi söyledim ve oradan çıktım. Hemşireye Şahika Hanım'ın torununu görmek istediğini söyleyip kıyafetlerimi çıkardım ve yeniden koridora çıktım. Herkes sevinçle bana bakıyordu. Ali'nin annesi ve babası bile.

Arkamdan çıkan hemşire, torunun kim olduğunu sordu, ben de Ali'yi gösterdim.

“Sizi yanına istiyor,” deyince Ali sevinçle içeri girdi. Ben de az ileride beni bekleyen arkadaşlarıma doğru yürüdüm.

“Uyandı!” dedim sevinçle. Onlar da sevindiler ve bakmak için camın önüne gittiler. Biz Şahika Hanım'a bakarken Ali de odadan çıktı. Birden omuzumda bir el hissedip arkamı dönünce Ozan'ı gördüm.

“Geçmiş olsun şekerlik!” deyip bana sarıldı Ozan. Niyeyse bana şekerlik diye sesleniyordu. Ben de ona sarılıp teşekkür ederken Ali dışarı çıktı ve bizi gördü. Bakışları üzerimde öyle bir dondu ki, kendimi korkunç kötü hissettim.

“Kafeteryaya inelim,” diyen Çınar'ı dinleyip oraya doğru yürümeye başladık. Yanından geçerken Ali'ye hiç bakmadım ama o bana bakıyordu, gözlerini üzerimde hissediyordum. Ozan'ın omzuma attığı koluna daha dikkatli baktığından emindim.

Biz kafeteryada otururken Ali geldi. Bizim masaya doğru yürüyordu ve o yaklaştıkça ben de geriliyordum.

“Sinemis, konuşabilir miyiz biraz?” diye sorunca “Hayır,” dedim sadece. Ama pes etmeye niyeti yok gibiydi.

“Çok sürmeyecek, birkaç dakika.”

“Hayır, dedi Ali. Zorlama!” diyen Beril'e öfkeyle baktı Ali.

“İnanamıyorum, sen Sinemis'in savunmasını mı yapıyorsun?”

“Evet! Şimdi git buradan!”

“Hayır, onunla konuşacağım!” deyince bu kez Gülçin ayağa kalkıp karşısında dikildi.

“Ali, buradan git! Daha fazla zarar vermeden git, lütfen! Senin yüzünden yaşadığı acı ona yeter!” dediğinde müdahale ettim

“Gülçin, tamam,” dedim sakin olmaya çalışarak. Ali’nin benim yaşadığım şeyleri bilmesine gerek yoktu. Ama Gülçin öyle öfkeliydi ki duracak gibi değildi.

“Sen öyle başını alıp gittin ama burada olanlardan haberin bile yok! Bu kız kaç kez kriz geçirdi biliyor musun? Şu suratına bir bak, bıraktığın Sinemis’le aynı mı? Senin yüzünden neler yaşadı! Şimdi gelip de konuşmak istiyorum deyip onunla konuşmaya hakkın yok! Buradan hemen git!”

Gülçin’in söylediklerini duyunca Ali bana döndü.

“Neden hastalandın?”

“Şaka mı yapıyorsun sen?” diye soran Beril’di.

“Arkadaşlar yeter!” diye bağırdım ikisine. “Benim adıma konuşmanıza gerek yok, aslında konuşmanıza da gerek yok!” dedim ve Ali’ye döndüm.

“Seninle konuşacak tek bir kelimem bile yok, olmayacak! Sana mektupta yazdıklarım yeterince açık değilse tekrar söyleyeyim. Bizim seninle aramızda hiçbir bağlantı kalmadı. Şimdi lütfen daha fazla sinir bozmadan git!”

Söylediklerimi duyunca şaşkın şaşkın baktı yüzüme.

“Ne mektubu?”

“Ne mektubu mu? Bülent Abi’ye bıraktığım mektup!”

“Almadım ki onu ben?” deyince afalladım ama uzatmadım konuşmayı.

“Aldın ya da almadın. Ben söyleyeceğimi söyledim. Şimdi daha fazla konuşmak istemiyorum!” deyip ona sırtımı döndüm. Kısa bir süre daha arkamda bekleyip sonra da gitti.

“Densiz!” dedi Gülçin sinirle.

“Yeter ya! Yapma şunu Gülçin!” diye bağırınca öylece kaldı Gülçin.

“Niye kızılıyorsun ki?”

“Ali’ye benim zor günlerimi anlatmana ne gerek var Gülçin? Evet, acı çektim, hâlâ da çekiyorum. Hatta onu görmeye dayanamayacak kadar canım yanıyor. Ama bunları onun bilmesine gerek var mı? Bana acısın mı istiyorsun?”

“Hayır, tabii ki öyle bir şey istemiyorum.”

“O zaman Ali’yi gördüğünde görmemiş gibi yapacaksın. Ne olursa olsun ona benimle ilgili bir şey anlatmayacaksın. Ben gerekli cevabı veririm çok zorlarsa. Ama onun için üzülüp süründüğümü bilmeyecek. Ben onu hayatımdan çıkardım. Kalbim hâlâ sızlıyor ama o da geçecek. Rica ediyorum, hepinizden. Beni böyle bir duruma düşürmeyin bir daha!” deyip sustum.

Kimseden ses çıkmadı. Sanırım yeterince açık konuşmuş-tum...